

- 4) dotychczasowe umorzenie przedmiotu,
- 5) wartość przedmiotu, w jakiej zostaje on zaliczony do środków obrotowych,
- 6) zużycie przedmiotu (obliczone zgodnie z § 5 ust. 2),
- 7) nowy numer inwentarzowy.

W zestawieniu należy wyodrębnić przedmioty objęte dotychczas — zgodnie z instrukcjami Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie powszechnej inwentaryzacji — grupami 1—7 klasyfikacji rodzajowej środków trwałych.

3. Zestawienie i wystawione na jego podstawie polecenie księgowania powinny być zbadane przez jednostkę nadzorną w celu stwierdzenia prawidłowości przekwalifikowania.

§ 4. 1. Przekwalifikowaniu do środków obrotowych podlegają przedmioty objęte dotychczas, zgodnie z instrukcjami Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie powszechnej inwentaryzacji:

- 1) grupami 1—7 klasyfikacji rodzajowej środków trwałych — jeśli ich wartość początkowa według cen obowiązujących od dnia 1 lipca 1960 r. nie przekracza 3.000 zł; wartość początkową tych przedmiotów, które zostały zakupione po cenach obowiązujących przed dniem 1 lipca 1960 r., ustala się według cen określonych w tablicach przeceny, wydanych przez Główny Urząd Statystyczny, dla przedmiotów zaś, które zostały zakupione po cenach obowiązujących od dnia 1 lipca 1960 r. — według ich rzeczywistych cen zakupu;

- 2) grupą 8 klasyfikacji rodzajowej środków trwałych — na podstawie wytycznych wydanych przez właściwe ministerstwa (urzędy centralne) bądź centrale spółdzielcze.

2. Przedmioty, o których mowa w ust. 1, należy (z uwzględnieniem przepisu § 6 ust. 3 zarządzenia) wykسیęgować z ewidencji środków trwałych.

§ 5. 1. Przedmioty określone w § 4 ust. 1 pkt 1 należy przekwalifikować do środków obrotowych w wartości początkowej ustalonej według cen obowiązujących w dniu 1 lipca 1960 r., tzn. na podstawie wydanych przez Główny Urząd Statystyczny tablic przeceny bądź rzeczywistych cen zakupu, natomiast przedmioty określone w § 4 ust. 1 pkt 2 należy przekwalifikować do środków obrotowych w dotychczasowej wartości początkowej.

2. Jeżeli od przedmiotów, o których mowa w ust. 1, dokonuje się odpisów z tytułu zużycia, wówczas do ksiąg rachunkowych wprowadza się także ich zużycie, obliczone:

- 1) od przedmiotów wymienionych w § 4 ust. 1, których zużycie ustala się według zasad określonych w § 72 ust. 2 pkt 4 i 5 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1959 r. w sprawie podstawowych zasad prowadzenia księgowości, inwentaryzacji, sporządzania sprawozdań finansowych oraz przechowywania dowodów księgowych przez jednostki gospodarki społecznej

- (Monitor Polski Nr 102, poz. 546) — w wysokości 50% bądź 100% ich wartości początkowej, określonej w ust. 1;
- 2) od pozostałych przedmiotów:

- a) o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 1 — w wysokości umorzeń obliczonych od wartości przedmiotów po ich przecenie na ceny obowiązujące w dniu 1 lipca 1960 r. biorąc pod uwagę stopień (procent) zużycia, ustalony w wyniku powszechnej inwentaryzacji na dzień 31 grudnia 1959 r., z tym jednak że od przedmiotów nabytych po dniu 31 grudnia 1959 r. nie ustala się zużycia,

- b) o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 2 — w wysokości dotychczasowych umorzeń.

§ 6. Zapisów księgowych związanych z przekwalifikowaniem do środków obrotowych przedmiotów zaliczanych dotychczas do środków trwałych dokonuje się w sposób następujący:

- 1) dotychczasową wartością początkową przedmiotów zaliczonych zgodnie z instrukcjami Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie powszechnej inwentaryzacji do grup 1—8 klasyfikacji rodzajowej środków trwałych (§ 4) należy obciążyć konto 85 „Fundusze zasadnicze”, a uznać konto 00 „Środki trwałe”, natomiast dotychczasowymi umorzeniami tych przedmiotów należy obciążyć konto 01 „Umorzenie środków trwałych”, a uznać konto 85 „Fundusze zasadnicze”;

- 2) wartością przedmiotów zaliczonych uprzednio do grup 1—7, ustaloną według cen obowiązujących w dniu 1 lipca 1960 r., należy obciążyć konto 35 „Przedmioty nietrwałe w użytkowaniu” (bądź konto 31 „Materiały”), a uznać konto 85 „Fundusze zasadnicze”, natomiast ich ewentualnym zużyciem (§ 5 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 lit. a) należy obciążyć konto 85 „Fundusze zasadnicze”, a uznać konto 36 „Zużycie przedmiotów nietrwałych”;

- 3) dotychczasową wartością początkową przedmiotów uprzednio zaliczonych do grupy 8 należy obciążyć konto 35 „Przedmioty nietrwałe w użytkowaniu” (bądź konto 31 „Materiały”), a uznać konto 85 „Fundusze zasadnicze”, natomiast ich ewentualnym zużyciem (§ 5 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 lit. b) należy obciążyć konto 85 „Fundusze zasadnicze”, a uznać konto 36 „Zużycie przedmiotów nietrwałych”.

§ 7. Odpowiednie składniki normatywu środków obrotowych jednostek, o których mowa w § 2, powiększa się o rzeczywistą wartość netto przedmiotów przekwalifikowanych do środków obrotowych, tzn. o ich wartość początkową pomniejszoną o zużycie, co nie powoduje zmiany pokrycia normatywu środków obrotowych funduszami własnymi.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Minister Finansów: J. Albrecht

150

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 marca 1961 r.

w sprawie obliczania, odprowadzania i rozliczania amortyzacji oraz odprowadzania dochodów z likwidacji środków trwałych przedsiębiorstw państwowych.

Na podstawie § 19 ust. 3 uchwały nr 21 Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1961 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i kapitałnych remontów jednostek państwowych w 1961 r. (Monitor Polski Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Amortyzację przedsiębiorstw zalicza się w ciężar kosztów własnych, przy czym:

- 1) dla środków trwałych znajdujących się w przedsiębiorstwach w dniu 1 stycznia 1961 r. (z wyjątkiem środków wymienionych w pkt 3) amortyzację oblicza się według dotychczasowych stawek amortyzacyjnych (powiększonych o ewentualny współczynnik wzrostu amortyzacji) od dotychczasowej wartości początkowej środków trwałych, bez uwzględnienia przeceny środków trwa-

łych, o której mowa w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 12 listopada 1960 r. w sprawie zasad wprowadzenia do ksiąg przecenionej wartości środków trwałych (Monitor Polski Nr 86, poz. 393), oraz bez uwzględnienia przekwalifikowania do środków obrotowych przedmiotów zaliczonych uprzednio do środków trwałych, dokonanego na podstawie uchwały nr 29 Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1961 r. w sprawie zasad zaliczania środków pracy oraz innych przedmiotów i urządzeń długotrwałego użytkowania do środków trwałych (Monitor Polski Nr 11, poz. 62);

- 2) dla środków trwałych przyjętych do eksploatacji po dniu 1 stycznia 1961 r. amortyzację oblicza się według dotychczasowych stawek amortyzacyjnych od wartości tych środków, według której zostały one wprowadzone do ksiąg; amortyzację oblicza się począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym środki trwale przyjęto do eksploatacji;
- 3) dla pojazdów mechanicznych bez względu na okres, w którym zostały nabyte, amortyzację oblicza się według zasad określonych w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 6 grudnia 1951 r. w sprawie zmiany stawek amortyzacyjnych od pojazdów samochodowych (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-2, poz. 36 i z 1957 r. Nr 77, poz. 471);
- 4) dla pozostałych wartości trwałych amortyzację oblicza się według zasad ustalonych w § 4 ust. 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 28 października 1959 r. w sprawie zasad klasyfikacji kosztów inwestycji oraz wyceny składników majątkowych uzyskanych w wyniku inwestycji (Monitor Polski Nr 95, poz. 503).

2. Przy obliczaniu amortyzacji za 1961 r. w zakresie określonym w ust. 1 pkt 1 nie uwzględnia się zmniejszeń wartości środków trwałych w ciągu 1961 r. na skutek rozchodu środków trwałych, spowodowanych likwidacją, sprzedażą, nieodpłatnym przekazaniem itp.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy zmiany wartości środków trwałych w ciągu 1961 r. na skutek zmian organizacyjnych. W przypadku zmian organizacyjnych amortyzacja dokonywana jest przez jednostkę przejmującą środki trwale według zasad, o których mowa w ust. 1 pkt 1—3.

§ 2. 1. Miesięczną kwotę amortyzacji oblicza się jako sumę $\frac{1}{12}$ planowanej rocznej kwoty amortyzacji od środków trwałych, wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 1, oraz przypadających na dany miesiąc odpisów amortyzacyjnych od środków wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 2—4.

2. Przedsiębiorstwa mogą miesięczną kwotę amortyzacji obliczać zaliczkowo w wysokości $\frac{1}{3}$ kwoty amortyzacji planowanej na dany kwartał. Zaliczkowo naliczone kwoty miesięczne podlegają skorygowaniu (rozliczeniu) przy sporządzaniu okresowych sprawozdań finansowych.

§ 3. 1. Miesięczna kwota amortyzacji, obliczona w sposób określony w § 2, podlega podziałowi:

- 1) na część pozostającą do dyspozycji przedsiębiorstwa i podlegającą przelewowi na fundusz inwestycyjno-remontowy przedsiębiorstwa;
- 2) na część podlegającą odprowadzeniu:
 - a) w przedsiębiorstwach rozliczających się z budżetem centralnym — na rachunek rozliczeń amortyzacji zjednoczenia,
 - b) w przedsiębiorstwach rozliczających się z budżetami terenowymi — na rachunek dochodów budżetowych jednostki nadrzędnej.

2. Podziału miesięcznej kwoty amortyzacji według ust. 1 dokonują przedsiębiorstwa zgodnie z procentowymi wskaźni-

kami podziału amortyzacji, podanymi im przez jednostki nadrzędne do rocznych planów ekonomiczno-finansowych.

3. Miesięczne kwoty amortyzacji należy przelewać na właściwe rachunki w terminie do dnia 15 tego miesiąca, którego dotyczy obliczenie amortyzacji.

4. Od nie odprowadzonych w terminie kwot amortyzacji, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przedsiębiorstwo obowiązane jest opłacać odsetki zwłoki w wysokości obowiązującej dla odsetek od nie uiszczonych w terminie zobowiązań podatkowych. Odsetki podlegają odprowadzeniu na rachunki wymienione w ust. 1 pkt 2.

§ 4. 1. Przedsiębiorstwa w okresowych sprawozdaniach finansowych sporządzają rozliczenie amortyzacji.

2. Jeżeli ze sprawozdania finansowego wynika, że kwoty wygoszpodarowane przez przedsiębiorstwa amortyzacji przypadające na poszczególne rachunki według § 3 przekraczają kwoty przebrane na te rachunki, przedsiębiorstwo powinno przekazać różnicę najpóźniej do dnia ustalonego dla sporządzenia okresowego sprawozdania finansowego.

3. Nadpłaty na poszczególne rachunki wynikające z okresowego sprawozdania finansowego podlegają zaliczeniu na poczet następnych rat miesięcznych przypadających do odprowadzenia na te rachunki.

4. Zjednoczenia w odniesieniu do przedsiębiorstw rozliczających się z budżetem centralnym oraz jednostki nadzorujące bezpośrednio przedsiębiorstwa rozliczające się z budżetami terenowymi ściągają przymusowo zaległości amortyzacji przypadającej do odprowadzenia na rachunki wymienione w § 3 ust. 1 pkt 2, wynikające z okresowych sprawozdań finansowych, przez wydanie bankowi prowadzącemu rachunek rozliczeniowy przedsiębiorstwa dyspozycji według wzoru stanowiącego załącznik do zarządzenia.

5. Przepis § 3 ust. 4 stosuje się również do kwot, które zgodnie z rozliczeniem okresowym przypadają do odprowadzenia na rachunki rozliczeń amortyzacji zjednoczeń lub na rachunek dochodów budżetowych, a które nie zostały odprowadzone na te rachunki w terminie określonym w ust. 2.

§ 5. 1. Zjednoczenia w terminie do dnia 25 każdego miesiąca dokonują z rachunku rozliczeń amortyzacji zjednoczeń zaliczkowych przelewów na rachunki amortyzacji scentralizowanej ministerstwa i zjednoczenia. Miesięczne zaliczkowe przelewy na rachunki amortyzacji scentralizowanej wynoszą $\frac{1}{3}$ kwoty planowanej do odprowadzenia na te rachunki w okresie danego kwartału.

2. Po wykonaniu obowiązku wynikającego z ust. 1 zjednoczenia dokonują przelewów z rachunku rozliczeń amortyzacji zjednoczeń na rachunek swego funduszu inwestycyjnego lub — w granicach środków przewidzianych do redystrybucji — mogą udzielać dotacji na rachunki funduszy inwestycyjno-remontowych podporządkowanych przedsiębiorstw.

3. Zjednoczenia opierając się na okresowych sprawozdaniach finansowych przedsiębiorstw dokonują zbiorczego rozliczenia amortyzacji. Rozliczenie polega na ustaleniu — na podstawie kwot amortyzacji wygoszpodarowanej od początku roku przez przedsiębiorstwa — kwot przeznaczonych do odprowadzenia na rachunki amortyzacji scentralizowanej i na fundusz inwestycyjny zjednoczenia. Kwoty te ustala zjednoczenie w drodze zastosowania do wygoszpodarowanej przez przedsiębiorstwa amortyzacji wskaźników podziału funduszu amortyzacyjnego, ustalonych dla zjednoczenia przez ministerstwo zgodnie z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1960 r. w sprawie uruchamiania środków na finansowanie inwestycji w 1961 r. dla jednostek objętych lub rozliczających się z budżetem centralnym (Monitor Polski Nr 93, poz. 416) z uwzględnieniem przepisów zawartych w § 10.

4. Wynikające z rozliczenia, o którym mowa w ust. 3, kwoty przypadające do odprowadzenia na rachunki amortyzacji scentralizowanej zjednoczenie obowiązane jest odprowadzić w terminie obowiązującym dla sporządzenia zbiorczego sprawozdania finansowego. Ewentualnie wynikające z rozliczenia kwartalnego nadpłaty na te rachunki zalicza zjednoczenie na poczet kwot przypadających do odprowadzenia w przyszłym okresie.

5. Banki finansujące inwestycje centralne uprawnione są do przymusowego ściągania nie odprowadzonych w terminie kwot na rachunki amortyzacji scentralizowanej z rachunków rozliczeń amortyzacji zjednoczeń.

§ 6. Ministerstwa w terminie do końca miesiąca kalendarzowego dokonują zaliczkowych przelewów ze swego rachunku amortyzacji scentralizowanej na rachunek dochodów budżetowych. Zaliczkowy przelew wynosi $\frac{1}{3}$ kwoty planowanej do odprowadzenia w kwartale na rzecz budżetu. Po wykonaniu obowiązku w zakresie przelewów do budżetu ministerstwo udziela dotacji ze swego rachunku amortyzacji scentralizowanej na rzecz amortyzacji scentralizowanej zjednoczeń. Przepisy § 5 ust. 3 mają odpowiednie zastosowanie.

§ 7. 1. Przedsiębiorstwa w budowie odprowadzają amortyzację łącznie z amortyzacją swoich komórek usługowych i produkcyjnych:

- 1) w części przeznaczanej na kapitalne remonty — na własny bankowy rachunek finansowania kapitalnych remontów,
- 2) w pozostałej części:
 - na rachunek rozliczeń amortyzacji zjednoczeń (przedsiębiorstwa centralne) lub
 - na dochód budżetu właściwej rady narodowej (przedsiębiorstwa terenowe)

według wskaźników podziału ustalonych dla nich przez jednostki nadrzędne.

2. Przepisy ust. 1 nie dotyczą zakładów (wydziałów) przekazanych przez przedsiębiorstwo w budowie do eksploatacji. Zakłady te (wydziały) odprowadzają amortyzację według zasad obowiązujących w przedsiębiorstwach czynnych.

§ 8. 1. Zjednoczenia udzielają dotacji na fundusze inwestycyjno-remontowe podporządkowanych przedsiębiorstw z wpływów na rachunki rozliczeń amortyzacji nie przeznaczonych do odprowadzenia na rachunki amortyzacji scentralizowanej ani na własny fundusz inwestycyjny zjednoczeń.

2. Udzielone przez zjednoczenia dotacje na fundusze inwestycyjno-remontowe przedsiębiorstw łącznie z amortyzacją pozostawioną do dyspozycji przedsiębiorstw nie mogą naruszyć wskaźnika procentowego wielkości amortyzacji przeznaczonej na fundusze inwestycyjno-remontowe przedsiębiorstw ustalonego dla zjednoczenia zgodnie z § 5 ust. 1 pkt 3 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1960 r. w sprawie uruchamiania środków na finansowanie inwestycji w 1961 r. dla jednostek objętych lub rozliczających się z budżetem centralnym (Monitor Polski Nr 93, poz. 416).

3. Niezależnie od przypadków wymienionych w ust. 1 i 2 dyrektor zjednoczenia w przypadkach i trybie określonych w § 24 uchwały nr 21 Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1961 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i kapitalnych remontów jednostek państwowych w 1961 r. (Monitor Polski Nr 11, poz. 60) może wydać polecenie przedsiębiorstwu przelania na rzecz innego przedsiębiorstwa części amortyzacji, która według udzielonych przedsiębiorstwu wskaźników dotyczących planów rocznych przeznaczona jest do dyspozycji przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwo wykonuje polecenie w granicach — uzgodnionych z oddziałem banku — nie zaangażowanych środków funduszu w terminach ustalonych w poleceniu dokonania przelewu.

§ 9. 1. Pozostałości na rachunkach amortyzacji scentralizowanej w końcu roku podlegają zaliczeniu na pokrycie wydatków w zakresie inwestycji centralnych, a środki na rachunkach amortyzacji scentralizowanej przekraczające wysokość wydatków na inwestycje centralne podlegają odprowadzeniu na dochód budżetu centralnego.

2. Środki pozostałe w końcu roku na rachunkach rozliczeń amortyzacji zjednoczeń przechodzą na rok następny.

§ 10. 1. Wynikające z rozliczeń amortyzacji na 1960 r., dokonanych zgodnie ze wskaźnikami podziału amortyzacji obowiązującymi w 1960 r., niedopłaty na rachunku amortyzacji scentralizowanej podlegają odprowadzeniu przez przedsiębiorstwa na rachunek rozliczeń amortyzacji zjednoczeń, natomiast wynikające z tychże rozliczeń nadpłaty amortyzacji scentralizowanej za rok ubiegły podlegają potrąceniu z kwot przeznaczonych do odprowadzenia w 1961 r. na rachunki rozliczeń amortyzacji zjednoczeń.

2. Środki przebrane przez przedsiębiorstwa w 1961 r. na rachunki rozliczeń amortyzacji zjednoczeń z tytułu nie dopłaconej za 1960 r. amortyzacji scentralizowanej zwiększają, a kwoty potrącone z tytułu nadpłat zmniejszają kwoty przeznaczone do odprowadzenia z rachunku rozliczeń amortyzacji zjednoczeń na rachunki amortyzacji scentralizowanej i na rachunek funduszu inwestycyjnego zjednoczenia w proporcji do planowanych na te rachunki przelewów.

§ 11. 1. Nadwyżkę dochodów nad kosztami likwidacji i sprzedaży środków trwałych przedsiębiorstwa odprowadzają na własne rachunki funduszu inwestycyjno-remontowego. W przedsiębiorstwach w budowie wpływy z likwidacji środków trwałych traktuje się jako zwroty środków inwestycyjnych.

2. Nadwyżkę dochodów nad kosztami likwidacji i sprzedaży środków trwałych ustala się na podstawie okresowych sprawozdań finansowych jako różnicę pomiędzy sumą uzyskanych dochodów a sumą kosztów poniesionych przy likwidacji i sprzedaży wszystkich stanowiących przedmiot likwidacji lub sprzedaży środków trwałych. Rozliczenia z tego tytułu przeprowadzane są za czas od początku roku do końca okresu sprawozdawczego.

3. Przez dochody z likwidacji środków trwałych należy rozumieć również wpływy z tytułu odszkodowań ubezpieczeniowych, uzyskane w związku ze szkodą poniesioną w likwidowanym środku trwałym.

§ 12. Przepisy zarządzenia dotyczące obliczania, odprowadzania i rozliczania amortyzacji nie mają zastosowania do państwowych gospodarstw rolnych rozliczających się z budżetem centralnym, jak też do przedsiębiorstw podporządkowanych wydziałom rolnictwa i leśnictwa prezydentów rad narodowych oraz do innych przedsiębiorstw, w których przeznaczenie amortyzacji regulują odrębne przepisy.

§ 13. Amortyzacja zakładowych budynków mieszkalnych, jak też środków trwałych przeznaczonych na cele kulturalno-oświatowe podlega odprowadzeniu na te same rachunki i na zasadach ustalonych dla amortyzacji środków trwałych przeznaczonych na działalność eksploatacyjną przedsiębiorstw.

§ 14. 1. Przepisy dotyczące zjednoczeń stosuje się do innych jednostek nadzorujących przedsiębiorstwa rozliczające się z budżetem centralnym.

2. Zjednoczenia na podstawie decyzji ministra uzgodnionej z centralą banku finansującego działalność eksploatacyjną przedsiębiorstw mogą upoważnić jednostki podległe, nadzorujące bezpośrednio przedsiębiorstwa, do wykonywania niektórych czynności zjednoczenia, przewidzianych w niniejszym zarządzeniu.

§ 15. Zarządzenie nie dotyczy amortyzacji dodatkowej, o której mowa w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 17 czerwca 1960 r. w sprawie rozliczania z budżetem dodatkowej amortyzacji w przedsiębiorstwach państwowych (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Finansów Nr 8, poz. 18).

§ 16. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

Załącznik do zarządzenia Ministra
Finansów z dnia 31 marca 1961 r.
(poz. 150).

(nazwa i adres jednostki wydającej dyspozycję)

..... dnia 1961 r.

.....
(nazwa banku)

Oddział w

Dotyczy przymusowego ściągnięcia amortyzacji

Na podstawie § 4 ust. 4 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 31 marca 1961 r. w sprawie obliczania, odprowadzania i rozliczania amortyzacji oraz odprowadzania dochodów z likwidacji środków trwałych przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski Nr 31, poz. 150) zarządza się przymusowe ściągnięcie z rachunku

kwoty zł (słownie złotych)
z tytułu zaległych wpłat amortyzacji
za okres od dnia
do dnia i przekazanie tej kwoty na rachunek

Oczymuje
(jednostka zalegająca z wpłatami)

(pieczęć i podpisy)

151

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROŃNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 28 marca 1961 r.

w sprawie przyznania niektórym kategoriom osób i dla niektórych rodzajów działalności gospodarczej ulg w opłatach pobieranych przy wydawaniu zezwoleń.

Na podstawie § 18 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1958 r. w sprawie zezwoleń na wykonywanie przemysłu, rzemiosła i niektórych usług przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (Dz. U. Nr 49, poz. 242) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu jest mowa o tabeli, należy przez to rozumieć tabelę opłat stanowiącą załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1958 r. w sprawie zezwoleń na wykonywanie przemysłu, rzemiosła i niektórych usług przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (Dz. U. Nr 49, poz. 242).

§ 2. Przy wydawaniu zezwoleń murarzom i cieślom, podejmującym na terenie miejscowości do 5 tysięcy mieszkańców działalność w zakresie robót budowlanych przy budowie budynków parterowych lub piętrowych budynków jednorodzinnych, jak również w zakresie wszelkiego rodzaju robót remontowo-budowlanych zgodnie z przepisami § 14 pkt 39 powołanego w § 1 rozporządzenia, należy ustalać opłaty w granicach od 500 do 2.500 zł.

§ 3. Przy wydawaniu zezwoleń na prowadzenie działalności gospodarczej w ramach przemysłu domowego bądź ludowego opłaty powinny być ustalane w granicach 30% stawek przewidzianych w tabeli opłat dla odpowiednich rodzajów rzemiosła albo przemysłu lub pod pozycją 60 tabeli („inne przemysły i rzemiosła nie wyliczone”).

§ 4. Wydziały przemysłu prezydiów rad narodowych mogą stosować analogicznie jak w § 3 ulgi przy wydawaniu zezwoleń na wykonywanie usług (świadczonych poza rzemiosłem, przemysłem fabrycznym oraz przemysłem domowym i ludowym), jeżeli idzie o:

- 1) działalność wykonywaną jako zajęcie uboczne przez pracowników najemnych;
- 2) działalność szczególnie pożyteczną (np. naprawa sprzętu ambulatoryjnego, laboratoryjnego, szkoleniowego, artystycznego), rzadko spotykaną i mało rentowną (np. wypychanie płaków, przewlekanie koralii), połączoną z wygodą i odpowiadającą zwyczajom ludności (np. usługowy wypiek przygotowanego ciasta).